

Harangokról

Közismert, hogy a déli harangszó a nándorfehérvári győzelem emlékével kapcsolódik össze. Az "Európa kulcsa" ellen támadó török erőkről /III. Mehmed 150000 katonát, 300 ágyút és 200 hadihajót vont össze/ érkező hírek hallatán III. Callistus pápa még 1456. június 29.-én – vereségre számítva – elrendelte, hogy délben minden templomban harangozás közepette könyörögjenek a hívek: "Istenem, tedd, hogy az ellenségeink pusztuljanak, tégy csodát!". De mire az imabulla a különböző országokba jó hónapos, vagy még több késéssel megérkezett, Hunyadi János már győzött a törökön. A pápai rendelkezéssel egy időben – vagy azt megelőzve - már a diadal híre is elterjedt.

A déli harangozás szokása napjainkig megmaradt, mintegy jelképezve a keresztnek a félhold feletti akkori győzelmét. Csak kevesen tudják, hogy Kőszeg városában délelőtt 11 órakor is rendszeresen megkondulnak a harangok, emlékeztetve az ott tartózkodó maiakat Jurisich Miklós vitézeinek a török elleni 1532. évi hősi helytállására.

A harangot már az ókorban is ismerték, az alvó istenség felébresztésére és a baj elhárítására használták. A Baccus-minisztériumban harang hívta istentiszteletre a nézőket, akik hamar rájötte, hogy "a harang csengő-bongó hangja egyben ünnepi zene is". /A harangjátékokat, mint ünnepi zenét Kelet-Ázsiában már az ókorban is alkalmazták. Európában a középkori szerzetesek honosították meg. A leghíresebb harangjátékokat ma is Salzburgban rendezik./

A keresztény egyház eleinte trombitákat használt istentiszteletekre hívó jelzések leadására, a harangokat e célból csak a Krisztus utáni 500-as esztendőkből kezdte el alkalmazni, és világszerte elterjeszteni. Az első európai templom, melynek tornyába – Szt. Paulin ötletére – harangot szereltek, Campania Nola városában van, Nápoly közelében. A harang hivatalos használatát 604-ben rendelte el Sabianus pápa. Nagy Károly idejében a Németalföldön már általánosan elterjedt.

